

ΞΕΝΑ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΟΦΥΗΣ ΕΜΠΝΕΥΣΙΣ

ΤΟΥ ΖΩΡΖ ΚΟΥΡΤΕΛΙΝ

Ο Σαντουάν, αφού διάβασε για είκοστή φορά τὰ δοκίμια τοῦ πρώτου χρονογραφήματός του πού ἐπρόκειτο νὰ δημοσιευθῆ τὴν ἐπομένη στὴν δισεβδομαδιαία πολιτική, κοινωνική καὶ λογοτεχνική «Φιλολογική Λεοπαρδάλις» μετὸν ὠραῖο τίτλο: «Τσὶν-Φου-Πὸ ἢ ἡ κωμικὴ περιπέτεια ἐνὸς Κινέζου στὸ Παρίσι», ἀφοῦ ἐνθουσιάστηκε γιὰ μιὰ ἀκόμη φορά μετὸ προσωπικό του ὕψος καὶ μετὴν σπινθηροβόλουσα εὐφυΐα του, φώναξε τὸν κλητῆρα τοῦ γραφείου του καὶ τοῦ εἶπε:

— Μικρὲ, νὰ πᾶς ἀμέσως τὶς διορθώσεις αὐτὲς στὸν ἀρχιεργάτη. Νὰ τοῦ πῆς νὰ διορθωθοῦν προσεχτικὰ τὰ λάθη, γιατί καταστρέφουν τὸ νόημα.

— Ποιὸ εἶνε τὸ νόημα αὐτό; ρώτησε ὁ μικρὸς, σκαλίζοντας τὴν μύτη του.

— Ἐσὺ δὲν ξέρεις ἀπ' αὐτὰ τὰ πράγματα! ἀποκρίθηκε μ' ἕναν περιφρονητικὸ μορφασμὸ ὁ μέγας διανοούμενος.

Σηκώθηκε ὕστερα ἀπὸ τὴν θέσι του, ἔρριξε ἕνα βλέμμα οἴκτου σὲ μερικοὺς ταπεινοὺς συντάκτες, πού ἔγραφαν σκυμμένοι στὰ γραφεῖα τους κι' ἔφυγε χωρὶς νὰ καταδεχθῆ νὰ τοὺς χαιρετήσῃ, σέρνοντας τὰ στραβοπατημένα παπούτσια του... Ὁ μαλακὸς κρότος πού ἔκαναν ἡ τρύπιες σιόλες του τὸν πείραζε λιγάκι... Τὸν παρηγόρησε, ὁμως, ἡ σκέψις ὅτι τελειώσαν πειὰ τὰ θάσανά του, ὅτι ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωὶ θὰ ἦταν πλούσιος καὶ διάσημος... Ναι, δὲν τοῦ ἔμενε ἢ παραμικρὰ ἀμφιβολία περὶ αὐτοῦ... Τώρα πού κατάρθωσε νὰ μπῆ στὸ τακτικὸ συντακτικὸ προσωπικὸ τῆς «Φιλολογικῆς Λεοπαρδάλεως», εἶχε κάνει ἤδη τὸ πρῶτο βῆμα πρὸς τὴν ἐπιτυχία...

Ὁ Σαντουάν ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς πολλοὺς λογοτέχνες πού περιφέρουν στὸ Παρίσι, ἀπὸ τὸ ἕνα περιοδικὸ στὸ ἄλλο, τὴν ἀτημέλητη περιβολή τους, τ' ἀτυχή χειρόγρατά τους καὶ τὴν ἀπέραντη φιλοδοξία τους. Χρόνια ὀλόκληρα ἦταν ἀναγκασμένος νὰ δημοσιεύῃ διάφορες ἀνοησίες μετὰ διάφορα ψευδῶνυμα σὲ διάφορα λαθρόβια ἔντυπα... Ἡ συναίσθησις ὅτι ἐξευτέλιζε τὴν πέννα του γιὰ νὰ ζῆση, τὸν ἔκανε νὰ ὑποφέρῃ... Ἐπρεπε, ὁμως, νὰ ζῆση... Τέλος, ὕστερ' ἀπὸ πολλὰ διαβήματα καὶ παρακάλια, ἔπεισε τὸν διευθυντὴ τῆς «Φιλολογικῆς Λεοπαρδάλεως» νὰ δημοσιεύσῃ ἕνα χρονογράφημα του στὴν πρώτη σελίδα τοῦ φύλλου του. Τὸ κομμάτι αὐτὸ τὸ ἔγραψε μετὰ ξεχωριστὴ προσοχή, γιατί περίμενε ἀπὸ αὐτὸ τὴν φιλολογικὴ του σωτηρία. Γιὰ πρώτη φορά θὰ ἐμφανίζοταν ἡ ὑπογραφή του σὲ μιὰ σοβαρὰ ἐπιθεώρησι! Καὶ ὁ Σαντουάν ἦταν βέβαιος ὅτι ἡ πρώτη του αὐτὴ ἐμφάνισις θὰ ἦταν θριαμβευτικὴ...

Ὅταν, ὁμως, ἐβρέθηκε ἔξω, στὸν δρόμο, τοῦ ἔπεσε ὁ ἐνθουσιασμὸς πού εἶχε πρὶν λίγη ὥρα μέσα στὴν ἀτμόσφαιρα τῶν γραφείων τῆς ἐπιθεωρήσεως... Σαντουάν ἤξερε πολὺ καλά τὴν μεγαλοφυΐα του. Κανεὶς δὲν θὰ μπορούσε νὰ τοῦ θγάλλῃ ἀπὸ τὸ μυαλό τὴν ἰδέα ὅτι ὁ «Τσὶν-Φου-Πὸ» ἦταν ἀριστούργημα ὕψους καὶ πρωτοτυπίας... Τὴν ἐντύπωσι, ὁμως, θὰ ἔκανε τὸ κομμάτι αὐτὸ στὸ κοινόν; Καὶ, πρὸ παντός, τί εἶδους ὑποδοχὴ τοῦ ἐπεφύλασσαν οἱ «καλοὶ» συνάδελφοι;... Ὡ! ὁ Σαντουάν ἤξερε πολὺ καλά τοὺς φθονεροὺς αὐτοὺς ἀνθρώπους, πού γινόντουσαν καταπράσινοι ἀπὸ τὸ κακό τους μετὰ κάθε ἐπιτυχία ἐνὸς συναδέλφου... Θὰ τὸν ἀφηναν ἀρὰ γὰ νὰ ἐπιβληθῆ ἢ μήπως θὰ φρόντιζαν νὰ τὸν κατηγορήσουν στὸν διευθυντὴ, νὰ τὸν εἰσνευθοῦν, ν' ἀρνηθοῦν τὴν ἀξιότητά του, γιὰ νὰ τοῦ πάρουν τὴν θέσιν καὶ νὰ τὸν ξαναρρίξουν στὰ

σκότη τῆς ἀσημότητος;

Τὸ πρόβλημα αὐτὸ θασάνιζε πολὺ τὸν Σαντουάν ἐκεῖνο τὸ βράδυ. Πῶς θὰ κατάρθωνε νὰ ἐξουδετερώσῃ τὶς πιθανὲς αὐτὲς κακόβουλες ἐνέργειες; Πῶς θὰ κατακτούσε ὀριστικὰ τὴν ἐμπιστοσύνη καὶ τὴν ἐκτίμησι τοῦ διευθυντοῦ τῆς «Φιλολογικῆς Λεοπαρδάλεως»; Ὁ Σαντουάν ἐνοιώθη τὸ μυαλό του νὰ σαλεύῃ μετὰ τὴν σκέψις ὅτι θὰ ἔπεφτε ἀπότομα ἀπὸ τὴν κορυφὴ στὴν ὁποία ἀναρριχῆθηκε μετὰ τόσοσους κόπους καὶ θάσανα... Ὡ! ἔπρεπε νὰ κρατήσῃ τὴν θέσιν αὐτὴν μετὰ κάθε θυσία... Ἀπὸ τὴν ἐπιτυχία τοῦ χρονογραφήματος πού θὰ δημοσιευότανε τὴν ἐπομένη στὴν «Φιλολογικὴ Λεοπαρδάλις» ἐξηρτάτο ἡ φιλολογικὴ καριέρα του... Εἶχε τὴν ὑποχρέωσι νὰ τὴν περιφρουρήσῃ μετὰ κάθε τρόπο...

Ξαφνικὰ, ὁ Σαντουάν στάθηκε μέσ' στὴν μέση τοῦ δρόμου, χτύπησε τὸ μέτωπό του καὶ φώναξε:

— Εὐρηκα! Εὐρηκα!

Μία μεγαλοφυῆς ἐμπνευσις φώτισε μ' ἐκτυφλωτικὴ λάμψι τὸ ζαλισμένο μυαλό του. Ὁ Σαντουάν βρῆκε τὸ μέσον μετὰ τὸ ὁποῖον θὰ ἐπειθε ὀριστικὰ τὸν διευθυντὴ τῆς «Φιλολογικῆς Λεοπαρδάλεως» ὅτι ἦταν μέγας λογοτέχνης. Οἱ συνάδελφοί του μπορούσαν νὰ τὸν κατηγορήσουν, νὰ τὸν διαβάλλουν, νὰ τὸν κατατρέξουν. Ἐκεῖνος δὲν θὰ εἶχε πειὰ νὰ φοβηθῆ τίποτε ἀπὸ τὶς κακόβουλες ἐνέργειές τους... Θὰ εἶχε μετὰ τὸ μέρος του, φανατικοὺς ὑποστηρικτάς, τοὺς διασημότερους τῶν συγχρόνων Γάλλων συγγραφέων καὶ κριτικῶν, χάρις στὴν μεγαλοφυῆ ἐμπνευσί του!...

Καὶ ὁ Σαντουάν ἔτρεξεν ἀμέσως σπιτί του, γελώντας μόνος του ἀπὸ τὴν χαρὰ του.

— Παιδί μου Βερονίκη, εἶπε στὴν ὑπηρετρία, ἡ ὁποία φρόντιζε γιὰ τὴν καθαριότητα τοῦ ἔκτου πατώματος, καὶ ἡ ὁποία κοιμότανε σ' ἕνα χάρισμα τοῦ διαμερίσματός του, αὔριο τὸ πρωὶ θὰ βρῆς στὴν κουζίνα μερικὰ γράμματα. Πρέπει νὰ τὰ ταχυδρομήσῃς ἀμέσως, μόλις ξυπνήσῃς... Κατάλαβες;

— Κατάλαβα! ἦταν ἡ λακωνικὴ ἀπάντησις τῆς Βερονίκης.

Ὁ Σαντουάν κλειδώθηκε κατόπιν στὸ δωμάτιό του καὶ ἀσχολήθηκε ὡς τὶς δυὰ μετὰ τὰ μεσάνυχτα μετὰ τὴν σύνταξι τῶν ἐξῆς ἐπιστολῶν:

«Κύριε Διευθυντά,

Διάβασα σήμερα τὸ πρωὶ στὴν «Φιλολογικὴ Λεοπαρδάλις» τὸ χρονογράφημα τοῦ κ. Σαντουάν. Εἶνε ἕνα πραγματικὸ ἀριστούργημα. Ὁ συγγραφεὺς του συνδυάζει τὴν φαντασία μετὰ τὴν προσεχτικὴ παρατήρησι κατὰ τρόπο θαυμαστό. Θὰ ἔχετε τὴν καλωσύνη νὰ διαβιβάσετε στὸν ἀγαπητό μου συνάδελφο τὰ εὐκρινῆ μου συγχαρητήρια καὶ νὰ δεχθῆτε κι' ἐσεῖς τοὺς θερμοὺς χαιρετισμούς μου.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΔΟΥΜΑΣ —
ΥΙΟΣ»

«Ἀγαπητέ μου διευθυντά,

Σὰς συγχαίρω γιὰ τὴν ἐπιτυχὴ ἐμπνευσί σας νὰ προσλάβετε ὡς συνεργάτη σας τὸν κ. Σαντουάν. Τὸ σημερινὸ τοῦ ἀρθροῦ ἦταν ἀπολαυστικώτατο! Ξεκαρδίστικα στὰ γέλια μετὰ τὶς περιπέτειες τοῦ δυστυχισμένου αὐτοῦ Κινέζου, ὁ ὁποῖος ἐβρέθηκε ἕνα ὠραῖο πρωὶ στὸ Παρίσι. Διάβασα τὸ ἀρθρο δυὸ φορές καὶ θὰ τὸ ξαναδιαβάσω τοῦλάχιστον ἄλλες τρεῖς — σὰς δίνω τὸν λόγο τῆς τιμῆς μου.

ΣΑΡΣΕ»

(Φιλολογικὸς κριτικὸς τοῦ «Χρόνου»)

«Ὁ Ἐρνέστος Ρενάν, διαβιβάζει στὸν κ. διευθυντὴ τῆς «Φιλολογικῆς Λεοπαρδάλεως» τὰ συγχαρητήριά του γιὰ τὸ ἀρθρο «Τσὶν-Φου-Πὸ», τὸ ὁποῖο δημοσιεύθηκε στὸ σημερινὸ φύλλο τῆς ἔγκριτου ἐπιθεωρήσεως, μετὰ τὴν ὑπογραφή Σαντουάν.

Ε. Ρ.»

(Ἡ συνέχεια εἰς τὴν σελίδα 50)

Ὁ Γάλλος εὐθυμογράφος Ζώρζ Κουρτελίν

ΣΑΡΛΩ ΚΑΙ ΠΩΛΕΤ ΓΚΟΝΤΑΡ

(Συνέχεια από την σελίδα 29)

βια, ότι η Λίλιαν Γκίς και η Γλώρα Σβάνσον δεν ενθουσιάζονται και πολύ εύκολα... 'Ο Τσάπλιν απέδειξε για μία ακόμα φορά ότι είναι μέγας σκηνοθέτης, ο μεγαλύτερος ίσως σκηνοθέτης του κόσμου...»

— Σας ευχαριστώ για τις πολύτιμες αυτές πληροφορίες, είπα στην Πωλέτ. Νά μου επιτρέψετε, όμως, να παρατηρήσω ότι δεν μου άπαντήσατε στην ερώτησή μου...

'Η Πωλέτ με κύτταξε με μάτια δρθάνοιχτα από προσποιητή άπορία:

— Και τί με ρωτήσατε, αγαπητέ κύριε;

— Είσατε ή δεν είσατε ή γυναίκα του Τσάρλυ Τσάπλιν;

'Η Γκοντάρ χαμογέλασε και πάλι και μου έδωσε την έξηξ άπροσδόκητη άπάντησι:

— 'Ο Τσάρλυ Τσάπλιν σκοπεύει να «γυρίση» δυό φιλμ, στα όποια όμως δεν θα παίξει ο ίδιος. Πρωταγωνίστρια και στα δυό θα είμαι εγώ. 'Ενα από τα δυό αυτά φιλμ θα φέρη προσωρινώς τον τίτλο «Παραγωγή άριθ. 6». Συγχρόνως ο Τσάπλι άγόρασε —για πρώτη φορά στη ζωή του— τα δικαιώματα έκμεταλλεύσεως του γνωστού μυθιστορηματος του Μώρραϊ: «'Αντιβασιλεία». Για πρώτη έπίσης φορά δεν θα γράψη ο ίδιος το σενάριο. Την έργασία αυτή την ανέθεσε στον ταγματάρχη Μπούτλεϋ, ως ειδικόν, άφου ή ταινία θα είναι στρατιωτικής ύποθέσεως. Και ή «Παραγωγή άρ. 6» και ή «'Αντιβασιλεία» θα είναι φιλμ παρλάν...»

Με άλλα λόγια, ή Πωλέτ Γκοντάρ τα κατάφερε και πάλι να μη μου άπαντήση στο έρώτημά μου.

Μου έδωσε, όμως, με τις ύπεκφυγές αυτές να καταλάβω ότι ο γάμος της με τον Τσάρλυ Τσάπλιν είναι γεγονός, διότι σε διαφορετική περίπτωση θα έσπευδε να διαφεύση την πληροφορία αυτή. 'Οπωσδήποτε, κατάλαβα ότι δεν είχα τό δικαιώμα να επαναλάβω και για τρίτη φορά την ερώτησή μου.

'Ενώ την άποχαιρετούσα, εξέφρασα την ευχή να την δοϋμε πολύ σύντομα σε καινούργιο φιλμ μαζί με τον Σαρλώ.

— Κι' αυτό θα γίνη με τον καιρό! μου άποκρίθηκε.

Και στα χείλη της άνθισε πάλιν ένα παράξενο, αίνιγματικό χαμόγελο...

ΠΩΛ ΓΚΙΛΣΟΝ

Ο ΚΑΡΧΑΡΙΑΣ

(Συνέχεια από την σελίδα 14)

τόσο βογγούσε κι' έμούγκριζε, σαν βώδι που τό σφάζουν...

Τέλος μερικοί άποφάσισαν να δώσουν ένα τέλος σ' όλα αυτά.

'Εκοψαν μ' έναν μπαλτά τις ρίζες από τις όποιες κρατιότανε ο Τραχανάς και τον πέταξαν στη θάλασσα.

— Βαφτίζεται ο δοϋλος του Θεού... — άρχισαν να ψέλνουν οί στρατιώτες — στο όνομα του Πατρός και του Υιού και του 'Αγίου Πνεύματος...

Κι' άφου πήραν φόρα εκείνοι όπου τον κρατούσαν, τον άφησαν ήσυχα και μαλακά στο νερό.

— Στο όνομα του Υιού και του 'Αγίου Πνεύματος. 'Αμήν!

— Το όνομα αυτού;

— Καρχαρίας!

— Νά μας ζήση!

— Γουργούρες, ρεκασμοί, φουήματα φαλαίνης, μπουρμπουλήθρες και στο τέλος σιωπή.

Τον βγάλαν έξω άπαυδισμένον.

Την έπομένη παρουσιάστηκε στην άναφορά.

— Με ξεχριστιανέψανε, κύρ λοχαγέ, με κάνανε 'Οθραίο!... Πάει τό λαδι του νουνου!... Και τώρα, πώς θα πάω εγώ στη μάχη;... Και αν σκοτωθώ;... Τί ψυχή θα παραδώσω άμαρτωλή;...

— Καλά, του είπ' ο λοχαγός, μείνε ήσυχος, σϋ Τραχανά, και θα διορθωθή τό πράγμα!...

— Μου βγάλαν και τ' όνομα τό χριστιανικό Χρήστος, του Χριστού τό όνομα, και με είπαν Ζαχαρία!...

— Σου είπα θα διορθωθή. 'Εσϋ δεν είσαι Καρχαρίας, είσαι Λύκος!

— Οϋτε Νίκος είμαι! Χρήστο με είπεν ο νουνός μ'!

— Καλά, Χρήστο θα σε ποϋμε. Αϋριο θα γράψουμε να ρηθί από κάνα χωριό, έδω κοντά, κανέναν παπάς, να σε ξαναβαφτίση... Και πάλι Χρήστο θα σε ονομάσουμε!...

— Μιά άφορμή, σκέφθηκε ο λοχαγός, να κάνη ένα ακόμα μπάνιο ο Τραχανάς.

'Από την ήμέρα εκείνη ο Τραχανάς ανέβαινε ψηλά, περιμένοντας τον παπά να έρθη.

'Αλλά, αντί να έρθη ο παπάς, ήρθε μία διαταγή να πάη ο λόχος στη γραμμή, στο μέτωπο...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΟΦΥΗΣ ΕΜΠΝΕΥΣΙΣ

(Συνέχεια από την σελίδα 19)

«Κύργιε διευθυντή,

Πρότον έρχομαι να έρωτήσω περι της καλής σας ήγείας, δεύτερον σας πληροφορώ ότι μου άρεσε πολλί εκείνο που γράφει σήμερα ο κ. Σαντουάν για ένα κινέζο. Τέτοια όρεά πράγματα να διμοσιέσετε συχνά στην έφημερίς σας.

Σας χερετό: ΛΕΝΤΟΥ
χωροφύλαξ»

«'Αγαπητέ συνάδελφε,

Θά ήθελα πολύ να μάθω αν έχετε υπογράψει συμβόλαιο με τον κ. Σαντουάν να παραχωρή άποκλειστικά σε σας την συνεργασία του. 'Εν έναντία περιπτώσει, έλπίζω ότι θα του επιτρέψετε να γράφη τακτικά κάτι και για την δική μου επιθεώρησι.

Με συναδελφικούς χαιρετισμούς
ΜΠΥΛΟ

Διευθυντής της «'Επιθεωρήσεως των Δύο Κόσμων»

'Ο Σαντουάν ξαναδιάβασε τα γράμματα αυτά με δσησοβαρότητα τα είχε γράψει. Τα έβγαλε κατόπιν σ' έξη φακέλους κι' έγραψε σε όλους την διέυθυνσι:

«Πρός τον Κον Διευθυντήν

της «Φιλολογικής Λεοπαρδάλεως»

'Ε ν τ α υ θ α»

"Αφησε τα γράμματα αυτά στο τραπέζι της κουζίνας κι' έπεσε να κοιμηθή, ευχαριστημένος από τον έαυτό του.

Την νύχτα εκείνη, είδε στ' όνειρό του ότι οί διευθυνται όλων των παρισινών έφημερίδων και επιθεωρήσεων μάλλον κι' έπαιζαν γροθίες έξω από τό σπίτι του ποιός να τον πρωτοπάρη συνεργάτη!

Την άλλη μέρα, ο Σαντουάν ζύπνησε άργά, στις δυό από τό μεσημέρι. Φώναξε άμέσως την ύπηρετριά του:

— Τάστειλες τα γράμματα, Βερονίκη;

— Τώρα! 'Από τις όχτώ τό πρωί...

— Λαμπρά. 'Ο διευθυντής μου θα τά έχη λάθει κιόλας.. Πολύ ώραία... Πήγαινε τώρα να μου αγοράσης μία «Φιλολογική Λεοπαρδάλι».

'Υστερ' από λίγο, ο Σαντουάν ξεδιπλωνε την έφημερίδα με χέρια που έτρεμαν από συγκίνησι...

'Αλλ' ω ύπιστοι θεοί!... 'Ω συμφορά ανεπανόρθωτη!... Τό άρθρο του, για τον ένα ή τον άλλο λόγο, δεν είχε δημοιευτή σε κείνο τό φύλλο!...

ΖΩΡΖ ΚΟΥΡΤΕΛΙΝ

ΤΟ ΚΟΛΠΟ

(Συνέχεια από την σελίδα 33)

λοτιμό του... Θα γινόταν έξω φρενών αν μάθαινε ποτέ την αλήθεια.

'Εβγαλε κατόπιν από ένα συρτάρι μερικά χαρτονομίματα και τά έδωσε στον Πώλ, λέγοντας:

— Νά, πάρε τα λεπτά που δανείστηκες από τον 'Εθραίο Σαλμόν και που μου τά έδωσες να σου τά φυλάξω. Θα πώ στον πατέρα σου ότι πλήρωσα εγώ τό χρέος σου. Και δταν μου δώση τις 50 χιλιάδες αυτές θα σου πάρω ένα περιφήμο δώρο για τους γάμους σας. Φρόντισε έπίσης, Πώλ, να ξενοικιάσης την γκαρσονιέρα της οδοϋ Ρουσάρ...

Και γυρίζοντας προς την Ρενέ, έπρόσθεσε χαμογελώντας:

—...Στην όποία δεν πάτησε ποτέ τό πόδι της άλλη γυναίκα από μένα... Τί λέτε, παιδιά μου, ώραία δεν τά κατάφερα;

— Θαυμάσια, θεία μου! φώναξε ο Πώλ. Είσαι ή πιό αξιολάτρευτη γυναίκα του κόσμου.

— 'Ε, άνηπούλη μου! Μου φαίνεται ότι κάνεις λάθος! είπε δακρυσμένη από τη χαρά της ή αγαθή κυρία. Σε κάποιαν άλλη μου φαίνεται ότι ταιριάζει τό κομπλιμέντο αυτό...

'Η πιό αξιολάτρευτη γυναίκα του κόσμου είναι για σένα ή αγαπημένη σου Ρενέ... 'Ελάτε, μην κοκκινίζετε, παιδιά μου!... Φιληθήτε...

Και, σπρώχνοντας τον ένα στην άγκαλιά του άλλου, πρόσθεσε:

— 'Η καλύτερη ανταμοιβή μου για ό,τι έκανα θα είναι να σας βλέπω πάντα ευτυχισμένους, όπως τώρα!

ΑΝΤΡΕ ΜΠΕΛΕΣΣΟΡ